

Dåbsenglen knæler på sin fod
med vand i sine hænder,
det vand, som før Johannes lod
gå op til sine lænder;
Dengang han stod
i Jordans flod,
og fader, søn og due
sig høre lod og skue.

De bragte Jesus deres små,
for at han skulle tage
dem til sig, før de kunne gå;
han gjorde det og sagde:
De vokser til,
om Gud det vil;
og når de bliver gamle,
så skal de riget samle.

Så bredte Kristus hænder ud;
den rummelige kirke
blev stiftet ved det første bud,
hvorunder vi skal virke:
Gå ud og gør
enhver, der tør
på jordens flade krible,
til mine små disciple.

Til himmels steg han i en sky,
som ville han forlade
dem, som i ham en verden ny
fandt og blev derfor glade.
Men ned igen
han til sin ven
dog farer med det samme
og gør vor sorg til skamme.

I Jesu Kristi navn stå op
og gå, hvor foden iler,
og mærk det på din egen krop,
hvorledes Herren smiler.
En anstødssten
og hjørnestein
sig væltede fra graven
og lå i påskehaven.

Sig hviler ved det gode håb
nu kærlighedens fader,
som os igennem troens dåb
al verdens synd forlader.
Han træder ind
i sjæl og sind,
indtil vor Gud skal møde
os levende og døde.

Nu gør med tak vi korsets tegn
for barnets åbne øje,
så det igennem sol og regn
ser øjet i det høje.
Når Gud kun ser
de ting, der sker,
skal vejen ikke vige
en fod fra Himmerige.